

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku R. D. i B. D.  
przy uczestnictwie J. D. i S. D.  
o ustanowienie drogi koniecznej,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 lipca 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku  
z dnia 18 maja 2015 r., sygn. akt IV Ca 190/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, skierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tych celów służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie

spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanej, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik wnioskodawców R. i B. małżonków D. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 18 maja 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka wystąpiła. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że zaskarżone postanowienie po jego sprostowaniu postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 23 czerwca 2015 r. nie zawiera rozbieżności pomiędzy poszczególnymi punktami sentencji, na którą powołał się autor skargi kasacyjnej. Nie można bowiem podzielić twierdzenia pełnomocnika wnioskodawców, że Sąd Okręgowy prostując z urzędu wydane postanowieniem skorygował orzeczenie co do jego istoty. Przedmiotem sprostowania było tylko sprecyzowanie oczywistej - w świetle treści uzasadnienia oraz rozstrzygnięcia z punktu pierwszego - niedokładności zawartej w punkcie drugim i trzecim postanowienia, polegającej na nazwaniu wnioskodawców uczestnikami i odwrotnie. Pozostałe przedstawione w skardze kasacyjnej argumenty także nie potwierdzają tezy, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia zapadł w sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

jw